

๑

In peace you rest,

We worship you.

We salute you.

Forever...

ณ งานประมุข ของแก่นานาชาติกลางกรุงมิลาโน ประเทศ อิตาลี ที่จัดขึ้นบริเวณห้องโถงใหญ่ชั้นล่างในพิพิธภัณฑสถานเลโอนาร์โด ดา วินชี การประมุขกำลังเข้มข้นเมื่อบนเวทีมีการประมุขรูปภาพเก่าแก่สมัยยุคเลโอนาร์โด ดา วินชี แม้ว่าจะเป็นแค่ภาพวาดเลียนแบบ แต่ก็ยังเป็นที่ต้องการในหมู่นักสะสม เป็นอย่างมาก ตัวเลขการประมุขขณะนี้อยู่สูงเกินกว่าคนทั่วไปจะกล้าต่อรอง คงเหลือทำหั่นกันระหว่างสองสุภาพบุรุษเท่านั้น หนึ่งในนั้นเป็นสุภาพบุรุษวัยต้น สามสิบเชื้อสายแขกขาวที่ใส่แว่นดำดูท่าทางภูมิฐานในชุดสูทสีดำคลุมทับเชิ้ตขาว ผูกเน็คไทสีเงิน อีกหนึ่งเป็นสุภาพบุรุษเชื้อสายอเมริกันที่ดูหนุ่มกว่าหากในชุด ภูมิฐานไม่แพ้กันด้วยสูทสีเทาเข้มผูกเน็คไทสีเทาอ่อน ทั้งสองถึงกับนั่งไม่ติด ต้องลุกขึ้นยืน

กลางเวทีใหญ่นั้น ภาพที่กำลังอยู่ในระหว่างประมุขถูกวางบนขาตั้งรูป อย่างสง่างาม ผู้ดำเนินการประมุขซึ่งเป็นชายชาวอิตาลีวัยกลางคนกำลังประกาศ ราคาอยู่

“สามแสนเหรียญ ครั้งที่หนึ่ง” เขาหยุดและมองไปยังด้านล่างเวทีระหว่าง สองบุรุษที่ยืนอยู่คนละฟากของห้อง

สุภาพบุรุษเชื้อสายแขกขาวถอดแว่นตาออกมาออกเผยให้เห็นดวงตาคมตู่ที่กำลัง จ้องคู่แข่งเขม็งว่าจะสู้ราคาที่เขาเสนอไปเมื่อสักครู่หรือไม่ บุรุษหนุ่มดวงตา

สีน้ำตาลอ่อนมองจ้องตอบอย่างไม่ยี่หระ ที่หูขวาของเขาซ่อนอุปกรณ์บลูทูธขนาดเล็กไว้เพื่อคอยติดต่อกับใครบางคน

“สู้ราคาไปจอห์น” เสียงหัวดังขึ้นผ่านบลูทูธ

เขาจึงหันหน้าไปทางเวที และบอกด้วยเสียงดังฟังชัด “สามแสนห้าหมื่นเหรียญ”

ผู้ดำเนินการประมูลรับคำทันที “สามแสนห้าหมื่นเหรียญ ครั้งที่หนึ่ง”

คราวนี้สายตาทุกคู่พุ่งไปที่คู่แข่ง ทั้งสองจ้องหน้ากันอย่างเครียดชิง เสียงพ่นลมหายใจอย่างแรง ตามมาด้วยน้ำเสียงดุดัน

“หกแสนเหรียญ”

เรียกเสียงฮือฮาขึ้นในห้องโถงการประมูล

จอห์นถึงกับตัวขมวด เขานิ่งรอฟังการตัดสินใจผ่านอุปกรณ์สื่อสารที่หูขวา “ล้านหนึ่ง”

จอห์นยังพยายามทำสีหน้าเรียบเฉย หันไปบอกกับพิธีกรบนเวที “หนึ่งล้านเหรียญ”

คราวนี้เสียงฮือฮาดังขึ้นก้องห้องโถงอยู่นาน ชายหนุ่มดวงตาคมดูถึงกับตาโตและมองหน้าจอห์นอย่างมีอารมณ์ ก่อนตะโกนด้วยเสียงดุดันใส่หน้าชายหนุ่มชาวอเมริกันแทนที่จะหันไปทางบนเวที

“สามล้านเหรียญ!”

คราวนี้ห้องโถงเสียงเงียบกริบ

ผู้ดำเนินการประมูลบนเวทียังคงทำหน้าที่อย่างแข็งขัน “สามล้านเหรียญ ครั้งที่หนึ่ง”

จอห์นขมวดคิ้วมุ่น เขาพูดโดยขยับปากให้น้อยที่สุด “ไหวเหรอพีท”

“ห้าล้านเหรียญ รับรองมันไม่สู้แล้ว” เสียงหัวยังคงพูดผ่านบลูทูธ

จอห์นคงมองจ้องสุภาพบุรุษแขกชาวผู้้นั้น “ห้าล้านเหรียญ”

ชายชาวอิตาลี ผู้ดำเนินการประมูล ยกผ้าเช็ดหน้าขึ้นปาดเหงื่อที่หน้าผาก ก่อนประกาศต่อ “ห้าล้านเหรียญ ครั้งที่หนึ่ง” ปลายเสียงเริ่มสั่น

ชายหนุ่มดวงตาคมดูออกอาการฮึดฮัดอย่างเห็นได้ชัด แล้วตะโกนถาม

“มึงเป็นใครวะ”

ร้อนถึงชายวัยหกสิบกว่าที่นั่งอยู่ข้างเขาต้องลุกมากดไหล่ให้เขานั่งลง หากเขายังขึ้นตัวยืนมองหน้าจอห์นอยู่อย่างนั้น จนผู้อาวุโสต้องกระซิบบอก

“ซาอี่ฟนั่งลง อย่าไวยวาย”

ชายหนุ่มที่ถูกเรียกขานว่าซาอี่ฟหันมามอง “แต่...”

“นั่งลง เรามีวิธีอื่นจัดการ” เสียงผู้อาวุโสแข็งขึ้นมา ซาอี่ฟจึงยอมนั่งลง พิธีกรบนเวทีประกาศต่อ “ห้าล้านเหรียญ ครั้งที่สอง”

และแน่นอนไม่มีเสียงใดๆ มีแต่ความเงียบปกคลุมทั้งห้องโถงนั้น

“ห้าล้านเหรียญ ครั้งที่สาม”

เสียงค้อนไม้เคาะลงบนแท่น

“ปิดการประมูลภาพที่ห้าล้านเหรียญ ท่านสุภาพบุรุษหมายเลขเจ็ดประมูลได้ครับ” พิธีกรผายมือมายังจอห์นที่นั่งลงรับฟังด้วยที่ท่าสุ่ม เขาเพียงพยักหน้ารับน้อยๆ เมื่อทุกคนหันมามองและปรบมือให้ คงเว้นแต่ซาอี่ฟและผู้อาวุโสข้างเขาที่นั่งนิ่ง สีหน้าเฉยชา

หลังเสร็จสิ้นการประมูล จอห์นรับภาพที่ถูกใส่กรอบไม้สีทองอย่างสวยงามมาถือไว้ในมือ ขณะที่เขาอยู่บริเวณโถงทางเดินของพิพิธภัณฑสถานเพื่อเดินทางกลับ ก็พบกับซาอี่ฟพร้อมพรรคพวกอีกสี่คนมาขวางทางไว้ ทั้งหมดใส่สูทผูกเนคไทสีดำ ซาอี่ฟค่อยๆ ถอดแว่นตาแต่ออกแล้วมองตาจอห์นอย่างอาฆาต

“นายบีบให้เราใช้วิธีนี้เองนะ” แล้วซาอี่ฟก็ชักปืนออกมาทันที

จอห์นยังคงมีสีหน้าเรียบเฉย มองซาอี่ฟที่ถือปืนเล็งมายังเขานิ่ง

เสียงจากนูลทูรัวร์เร็ว “เพลสนี่”

จากนั้นภายในเสี้ยววินาทีไฟฟ้าทั้งตึกก็ดับลง เสียงปืนดังขึ้นหนึ่งนัดทันทีที่ทุกอย่างมืดสนิท

ตามด้วยเสียงร้องอย่างเจ็บปวด “โอ๊ย...”

“จอห์น นายเป็นอะไรหรือเปล่า จอห์น” เสียงละล้าละลักถามผ่านบลูทูธ

“Code Three...Code Three” เขาเอ่ยรหัสที่ใช้สื่อสารกับคูหู ซึ่งหมายถึงเจ้าหน้าที่ถูกยิงด้วยเสียงแผ่วเบา

บนฟ้าเพดานด้านหนึ่งของตัวพิพิธภัณฑท์ พีท ชายหนุ่มเชื้อสายอเมริกัน
 คู่หูจอห์น ซึ่งอยู่ในชุดปฏิบัติการเต็มยศ ลังการด้วยน้ำเสียงรวดเร็ว “นิค โนอาห์
 เข้าถึงตัวจอห์นให้เร็วที่สุด ใครเจอเขาก็รีบเอาออกมา!!”

แล้วเขาก็ปรับช่องสัญญาณเพื่อติดต่อกับหน่วยเสริมอื่นๆ

“เรียกกำลังเสริมด่วน! ขอรถพยาบาลด้วย มีเจ้าหน้าที่ถูกยิง!!”

เมื่อลังการเบื้องต้นเสร็จ พีทก็กระชับปลูทูลูรข้างหู ตรวจสอบอุปกรณ์ไรต์ตัว
 ที่อยู่ข้างเอวเพื่อให้มั่นใจในความปลอดภัย เสร็จเรียบร้อยก็โยนเชือกเส้นเล็ก ๆ
 ที่มีความเหนียวและรับน้ำหนักได้เป็นพิเศษลงไปสู่พื้นเบื้องล่าง ซึ่งคือลานกว้าง
 ของชั้นหนึ่งบริเวณใกล้กับห้องโถงที่ทำการประมุขภาพเมื่อสักครู่ เขาไรต์ตัวลงไป
 อย่างรวดเร็ว ทันทีที่ถึงพื้นก็ออกวิ่งไปตามทางเดินที่เปิดโล่ง ตามองแผนที่จีพีเอส
 ที่ติดอยู่ตรงสายรัดข้อมือซึ่งดูเผิน ๆ เหมือนนาฬิกาธรรมดาคือ เขาเห็นพิกัดของคูหู
 ผ่านสัญญาณสีน้ำเงินกะพริบวาบอยู่เป็นระยะบนหน้าจอนั้น ขณะวิ่งไปปากก็พูด
 ไปพลาง

“จอห์น ฉันกำลังเข้าไป สถานการณ์เป็นยังไงบ้าง!”

แล้วเขาก็ได้ยินเสียงป็นดังขึ้นอีกนัดหนึ่ง

“จอห์น! นายยังอยู่ไหม ตอบด้วย” เขาถามด้วยน้ำเสียงตึงเครียดเพราะ
 เริ่มเห็นตำแหน่งของคูหูไม่ค่อยชัดเจนและไม่ได้ยินเสียงตอบกลับมา แต่กลับ
 มีเสียง “ซ่า ซ่า...” ดังจนแทบแก้วหู เขารีบถอดอุปกรณ์ที่หุ่อกันที่พร้อมสกด
 “ไ้บ้าเอ๊ย!”

หากทันใดนั้นสัญญาณจีพีเอสกลับชัดเจนขึ้นใหม่ เขาเห็นคูหูย้ายตำแหน่ง
 จึงรีบวิ่งตามไปทันที

เขาริ่งเข้ามาใกล้บริเวณตำแหน่งใหม่ของจอห์น ก็มาเจอเข้ากับกลุ่มชาย
 หลายคน เขาลังเกตเห็นชายคนหนึ่งนอนกองกับพื้น โดยมีเพื่อนพวกเดียวกัน
 กำลังนั่งดูอาการ ส่วนนายซาอิวและพวกอีกสองคนกำลังจะเลี้ยวไปทางด้าน
 ที่จอห์นหลบอยู่

เมื่อเขาเข้าไปใกล้ ซาอิวก็หันมาเห็นเข้าพอดี “เฮ๊ย ใครวะ”

เขายกปืนขึ้นแทบไม่ต้องเล็งก็ลั่นไกยิงซาอิวทันที

ซาอิล้มคว่ำลง แต่หนึ่งในสามสมุนที่เหลือยกปิ่นขึ้นยิงสวนกลับอย่างรวดเร็ว

พิทต้องรีบก้มลงแล้วม้วนตัวหลบเข้าด้านข้าง สมุนทั้งสามวิ่งดาหน้าเข้ามา เขาหันตัวออกจากซอกหลบ ยิงได้อีกหนึ่งคน

เนื่องจากเป็นหลบเล็ก ๆ ข้างโง่ทางเดินจึงไม่มีทางให้พิทไปไหนได้ต่อ เมื่อสมุนอีกคนหนึ่งเข้ามาใกล้ เขาจึงกระโจนเข้าไปเพื่อบิดปิ่นออกจากมือ ซึ่งได้ผล มันกระเด็นตกไปไกล และทั้งสองก็ถอดรีดพับเหวี่ยงกัน ในขณะที่สมุนคนสุดท้ายยกปิ่นขึ้นหมายจะยิงเขา แต่ยังไม่ทัน

พิทโดนตะเข้ที่ท้องและซอกเข้าที่หน้าไปเต็ม ๆ แม้จะมึน ๆ งง ๆ จุก และเจ็บมุมปากพร้อมรู้สึกว่ามีเลือดเหนียว ๆ ไหลออกมา แต่เขาสวนกลับด้วยการเตะอย่างรุนแรงผ่าหมากทันทีที่ยังนอนอยู่กับพื้น ได้ผล มันกุ่มส่วนสำคัญลงนอนร้องโอดโอย

“มึงตาย!” เสียงสมุนอีกคนหนึ่งถือปิ่นยื่นจังก้าพร้อมยิงใส่เขาทันที

ปัง! ลิ้นสุดเสียงปิ่น ตัวสมุนของซาอิล้มคว่ำลง พิทหันไปมองด้านหลังพेंงสายตาผ่าความมืดสลัว เห็นเพื่อนหนึ่งในทีมปฏิบัติภารกิจกำลังค่อย ๆ ลดปิ่นลง แล้วรีบวิ่งเข้าไปจับสมุนนายซาอิล้มที่กำลังร้องโอดโอยอยู่กับพื้นใส่กุญแจมืออย่างรวดเร็ว

“ขอบใจมาก โนอาห์”

ชายหนุ่มร่างสูงกำยำหัวโล้นในชุดปฏิบัติการเช่นเดียวกับเขาผลัดคนร้ายที่เพิ่งถูกใส่กุญแจมือเสร็จหมาด ๆ ไปอยู่ข้าง ๆ ผนังกำแพงแล้วรีบวิ่งเข้ามาประคองเพื่อนที่กำลังพยายามลุกขึ้น

“นายเป็นยังไง”

พิทพยายามลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว มือกุ่มท้องข้างหนึ่ง อีกข้างปาดเลือดที่มุมปากอย่างลวก ๆ

“ฉันไม่เป็นไร รีบไปดูจอห์นดีกว่า”

“นายแน่ใจนะ” โนอาห์ถาม

พิทพยักหน้าแม้สีหน้ายังแสดงว่าจุกท้องอยู่

“เคลียร์ ร่วงสี่ จับเป็นหนึ่ง” โนอาห์รายงานผ่านอุปกรณ์สื่อสารขนาดจิ๋วที่ติดข้างหูแบบเดียวกันกับที่พีทเพิ่งถอดทิ้งไปเมื่อสักครู่

เมื่อทั้งคู่เลี้ยวไปอีกมุมหนึ่ง ก็ได้พบกับจอห์นซึ่งนอนเกือบหมดสติอยู่ ภายที่ประมุขมาได้วางอยู่ข้างๆ ตัว

“จอห์น!” พีทรีบเข้าไปดูอาการเพื่อนใกล้ๆ พยายามส่งสัญญาณให้โนอาห์เก็บภาพไป พีทมองคร่าวๆ เห็นว่าคู่มือตนโดนยิงที่ต้นขาซ้ายและเลือดกำลังทะลักออกมาอย่างมาก เขารีบเอามือสองข้างกดลงบนตำแหน่งที่ถูกยิงด้วยน้ำหนักตัวทั้งหมดเพื่อหยุดเลือด

จังหวะนั่นเอง นิคซึ่งเป็นคู่หูของโนอาห์ก็ติดต่อมา

“ปลอดภัยกันดีหรือเปล่า จอห์นเป็นยังไงบ้าง พวกนายอยู่โถงชั้นล่างด้านขวามือใช่ไหม?”

นิคประจำอยู่ชั้นใต้ดินอีกฝั่งหนึ่งในตอนเริ่มปฏิบัติการ หน้าที่ของเขาคือตัดกระแสไฟฟ้าเมื่อมีการประกาศใช้แพลนบี จึงอยู่ไกลเกินกว่าจะเข้ามาถึงบริเวณที่มีการปะทะกันได้

“ไม่เป็นไรนิก แต่จอห์นถูกยิงเสียเลือดมาก” โนอาห์บอก

“หน่วยพยาบาลกำลังเข้าไปแล้ว” นิคตอบกลับทันที

ไม่นานไฟฟ้าของตึกก็กลับมาใช้งานได้ตามปกติ หน่วยกู้ชีพหลายคน เปลหามและอุปกรณ์ช่วยชีวิตก็มาถึงอย่างพร้อมพรั่ง

เจ้าหน้าที่กู้ชีพคนหนึ่งเข้ามาดูอาการบาดเจ็บพีท หากเขาปฏิบัติอย่างสุภาพขอเพียงผ้าขนหนูมาเช็ดเลือดที่เบือนมือและที่มุมปากเท่านั้น

จอห์นถูกเข็นออกไปด้วยเปลพยาบาลเพื่อรับการรักษาต่ออย่างเร่งด่วน พีท โนอาห์ และนิคเดินออกมาผ่านโถงทางเดินนั้น เห็นตำรวจในเครื่องแบบหลายนายกำลังสอบปากคำสมุนคนสุดท้ายที่เหลืออยู่ของนายซาอ์ฟ ขณะที่เจ้าหน้าที่อีกหลายนายกำลังตรวจสอบและเก็บหลักฐานในที่เกิดเหตุซึ่งกั้นด้วยเทปสีเหลืองเป็นบริเวณกว้าง เจ้าหน้าที่ตำรวจจะดับหัวหน้าเดินเข้ามาหาพวกเขา ทั้งสามพร้อมตอบว่าพีทที่ดูสะบักสะบอมที่สุด

“ขอบใจมาก สายลับทุกท่าน”

ทั้งหมดพยักหน้ารับ มองไปข้างหน้าก็เห็นนายตำรวจระดับสูงอีกสองนาย เดินมากับชายวัยปลายๆ สี่สิบใส่สูทผูกเน็คไทเดินตรงเข้ามาหาเขาทั้งสาม

พีท โนอาห์ และนิคทำความเคารพ นายตำรวจผู้ใหญ่สองท่านกล่าว ขอบใจพวกเขาแล้วหันไปพูดคุยรายละเอียดรูปคดีกับหัวหน้านายตำรวจ ขณะที่ชายในชุดสูทเดินตรงเข้ามาหาพวกเขา

“เป็นไง พวกเรา ผลงานไม่เลวนี่”

โนอาห์ยื่นภาพวาดที่จอห์นประมูลมาได้ให้

“ภาพครับ นาย”

ผู้ที่ถูกเรียกขานว่า ‘นาย’ รับภาพไป

“ขอบใจมาก ภาพนี้จะเป็นหลักฐานชิ้นสำคัญในการมัดตัวกลุ่มค้ายาเสพติดพวกนี้”

พีทมองนายและบอกด้วยน้ำเสียงกังวล “จอห์นอาการหนักอยู่เหมือนกัน”

ผู้เป็นนายหันไปมองตามทางที่จอห์นเพิ่งถูกเข็นออกไปเมื่อสักครู่พร้อม ถอนหายใจ

“ผมเห็นแล้ว เตี้ยวมืดแพทย์เขาคงจัดการได้เรียบร้อย” ว่าแล้วก็หันมา มองพีท “คุณล่ะ สะบักสะบอมไปเหมือนกันนี่”

พีทยกมือแตะมุมปากที่ยังเจ็บอยู่ แต่ไม่แสดงสีหน้าใดๆ “ผมไม่เป็นไร”

ผู้เป็นนายพยักหน้าช้าๆ

“พวกคุณไปพักก่อน ถ้ามีอะไรตัวผมจะติดต่อไปเอง”

พวกเขาจับคำสั่งพร้อมกล่าวขอบคุณ ก่อนจะเดินทางกลับออกไปด้านนอก

๒

รายนต์ซีดาน สีขาวเลี้ยวโค้งตามแนวรอบน้ำพุใหญ่หน้า
โรงพยาบาลทหารที่ใหญ่ที่สุดของกองทัพสหรัฐฯ ซึ่งตั้งอยู่ในกรุงวอชิงตัน ดีซี
ป้ายชื่อขนาดใหญ่ด้านหน้าเขียนว่า ‘Walter Reed Army Medical Center’

เมื่อรถจอดเรียบร้อย ชายหนุ่มสามคนก็ลงจากรถ

“ชั้นไหนรู้ไหมวะพีท” โนอาห์ถามขึ้น

พีทที่อยู่ในชุดเสื้อยืดคอโปโลสีขาว กางเกงยีนสีน้ำเงินพอกลิ้งประตูรถ
ก่อนหันไปตอบเพื่อน

“ไม่รู้เหมือนกันวะ” แล้วหันไปถามนิกต่อ “นายรู้ไหม”

ชายหนุ่มร่างสันทัดสายหน้าพร้อมยกไหล่ขึ้นสองข้าง

ทั้งสามเดินคุ่มเข้าไปในตัวโรงพยาบาล แวะถามรายละเอียดของผู้ที่เขา
ต้องการจะมาเยี่ยมจากประชาสัมพันธ์ที่ชั้นล่างแล้วเดินไปรอลิฟต์เพื่อขึ้นไปยังชั้น
ที่ต้องการ

เมื่อมาถึงหน้าห้อง ทั้งสามก็เคาะประตูก่อนจะเปิดเข้าไป หญิงสูงอายุ
เชื้อสายอเมริกันร่างผอมบาง ผมเป็นสีขาวทั้งหมดตามวัย นั่งถักนิตตั้งอยู่ข้างๆ
กับเตียงคนไข้ เธอเงยหน้าขึ้นเห็นกลุ่มคนที่เข้ามาใหม่ก็อุทานด้วยความดีใจ

“นิก โนอาห์ พีท คิดถึงเหลือเกิน”

“สวัสดีครับแม่” ทั้งสามกล่าวทักทาย และเข้าสวมกอดมารดาของจอห์น
เป็นรายคน

“จอห์นดีขึ้นแล้วนะครับ” พีทเอ่ยพลางหันหน้าไปมองคูหุที่เพิ่งวางหนังสือ
อ่านเล่นในมือลงทันทีที่เห็นเพื่อนๆ มาเยี่ยม

“ดีขึ้นมากแล้วละ” ผู้สูงอายุเหลือบมองบุตรชายที่สีหน้าดูสดชื่นขึ้น

จอห์นนอนอยู่บนเตียงคนเดียว ใช้ ขาข้างที่ถุกยิงยังพันผ้าพันแผลเอาไว้ และ ถูกยกสูงโดยมีหมอนใบใหญ่รองอยู่ข้างใต้

“เป็นยังไงบ้างเพื่อน” นิคถามไถ่ขณะเดินไปข้างเตียงคนเดียว

“สีหน้าสดใสขึ้นแล้วนี่หว่า” โนอาห์เข้าไปยืนข้างๆ นิค พร้อมตบต้นขา อีกข้างของคนป่วยเบาๆ

“ดีขึ้นมากแล้ว” จอห์นตอบ

พิทที่ยืนเอามือเท้าปลายเตียงชะโงกหน้าดูแผลคู่มือ

“กระสุนโดนกระดูกหรือเปล่าจอห์น”

จอห์นส่ายหน้า “โชคดีไม่โดนกระดูกกับเส้นเลือดใหญ่”

พิทเลิกคิ้วขึ้นสองข้าง “ดี ฉันไม่อยากหาคู่มือใหม่!”

ณ ตึกที่ทำการสำนักงานใหญ่ของหน่วยสืบราชการลับแห่งหนึ่งในสหรัฐอเมริกา ประตูด่านหน้าเปิดออกพร้อมกับสี่หนุ่มสายลับเดินดาหน้าเข้ามาพร้อมๆ กัน นิค โนอาห์ จอห์น และพิทเดินดุ่มๆ ไปถึงหน้าลิฟต์ที่อยู่ด้านในหกตัวเรียงด้านละสาม หน้าหน้าเข้าหากัน รอเพียงไม่นานประตูลิฟต์หนึ่งในหกตัวก็เปิดออก แล้วสายลับ ทั้งสี่นายก็ก้าวเข้าไป

บนชั้นเกือบจะสูงที่สุดของตึก ทั้งสี่คนตรงไปยังประตูกระจกบานใหญ่ เมื่อผลักประตูเข้าไปก็พบกับเคาน์เตอร์ที่มีประชาสัมพันธ์สาวสวย แต่งหน้าจัด ใส่เสื้อรัดรูปที่เว้าจนเห็นเนินอกทั้งสองข้าง หากเธอร่างอวบเกินพิกัดจึงไม่ได้ดู เช็กชื่ออะไรนัก ทันทีที่เธอเห็นพวกเขา ก็ส่งยิ้มหวานและกล่าวทักทาย

“อรุณสวัสดิ์ สูดหล่อทั้งหลาย”

นิกยิ้มกว้างพอกๆ กับโนอาห์ จอห์นแค้มยิ้มด้วยตา ส่วนพิทยิ้มบางๆ ให้ แล้วกล่าวตอบ “สวัสดิ์แองจี้”

นิกเป็นฝ่ายถามเธอ “นายอยู่หรือเปล่า”

แองจี้ผายมือไปทางด้านในพร้อมทำหน้าที่พยักพยิต “เชิญเลยค่า หนุ่มๆ ทั้งหลาย ท่านหัวหน้าสตรองค์รอพวกคุณอยู่แล้ว” เธอส่งยิ้มหวานให้อีกทีหนึ่ง มีเสียงโทรศัพท์เรียกเข้า เธอจึงเอามือกระชับหูฟังที่ครอบอยู่บนศีรษะแล้วรอก

เสียงพูด “สวัสดิ์ค๊ะ สำนักงานใหญ่ หน่วยข่าวกรองระหว่างประเทศค่ะ” พร้อมให้ความสนใจไปที่เสียงปลายสายแทน

หน้าห้องทำงานของหัวหน้าสตรีรองค์ ผู้บังคับบัญชาโดยตรงของลีหนุ่ม มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยอยู่สองคน

จอห์น นิค โนอาห์ และพีทชุตราประจำตัวขึ้นก่อนปลดอาวุธตัวเอง แล้วยกมือขึ้นสองข้างให้เจ้าหน้าที่ใช้อุปกรณ์ตรวจสอบวัตถุอันตรายสแกนไปรอบ ๆ ตัวตามกฎ จากนั้นหนึ่งในเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยหน้าห้องจึงกดอินเตอร์คอมเพื่อรายงานเข้าไปในห้อง และเปิดประตูห้องให้พวกเขาหลังจากได้รับอนุญาต

ภายในห้องโล่งกว้างปูพรมสีน้ำเงินเข้มทั้งหมด หัวหน้าสตรีรองค์ผู้ที่พวกเขามักเรียกขานว่า ‘นาย’ นั่งอยู่ตรงโต๊ะทำงานที่มีจอคอมพิวเตอร์ขนาดใหญ่วางไว้อยู่ด้านหนึ่ง ผู้ช่วยคนสนิทยืนอยู่ด้านหลัง เมื่อท่านเงยหน้าขึ้นมอง ทั้งสี่ก็ก้มศีรษะแสดงความเคารพ

นายใหญ่พยักหน้ารับแล้วถามถึงอาการจอห์น “เป็นอย่างไรแล้ว”

“ปกติดีแล้วครับท่าน ขอขอบคุณครับ”

“ไหวไหมกับภารกิจต่อไป”

“ไหวครับ” จอห์นตอบอย่างแข็งขัน

“ดี” หัวหน้าสตรีรองค์กล่าวอย่างพอใจ

ลีหน้าท่านจริงจังขึ้นเมื่อเอ่ย

“ถ้าอย่างนั้น ผมอยากให้พวกคุณฟังอะไรจากผู้ช่วยผมสักหน่อย”

ผู้ช่วยหัวหน้าสตรีรองค์ ชายหนุ่มร่างสูงเดินออกมาด้านหน้าสายลับทั้งสี่ยกรีโมตคอนโทรลที่อยู่ในมือชี้ไปยังฝาผนังห้องด้านหนึ่ง กดปุ่มสั่งการ ผนังจึงเคลื่อนออกจากกันเผยให้เห็นจอพลาสมายักษ์ที่อยู่ด้านหลัง

หัวหน้าสตรีรองค์นั่งฟังหลังไปกับพนักงานเก้าอี้ ตามองไปยังสายลับทั้งสี่ที่มีที่ท่าตั้งใจรับฟังข้อมูลงานชิ้นใหม่

ผู้ช่วยท่านหัวหน้าเริ่มกล่าว “ประเทศกันทรหรือชื่อทางการคือสหพันธรัฐกันทระ เป็นประเทศที่ตั้งอยู่ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ ติดชายแดนทางตอนใต้ของประเทศไทย ประกอบด้วยรัฐต่างๆเจ็ดรัฐ”

บนจอพลาสติกเริ่มมีภาพเคลื่อนไหว ฉายให้เห็นลักษณะภูมิประเทศ มีขุนเขาปกคลุมด้วยต้นไม้เขียวขจี พื้นที่ส่วนใหญ่เป็นที่ราบลุ่ม ภาพจากทางอากาศแสดงให้เห็นว่า ประเทศกันทระมีพรมแดนทั้งสองด้านติดทะเล และมีชายแดนติดกับประเทศมาเลเซีย

“ดูพื้นที่ไม่ใหญ่เท่าไหนหรอก” จอห์นเปรย

“ประเทศกันทระเป็นประเทศเล็ก อาจจะเทียบเท่ากับเกาะเล็กๆ เกาะหนึ่งได้”
ผู้ช่วยหัวหน้าสตรองค์ตอบ

“ผมได้ยินมาว่าที่นี่มีปัญหาความขัดแย้งระหว่างรัฐบาลกลางกับรัฐบาลท้องถิ่นมานาน” พิททาม ดวงตาสีฟ้ามองภาพตรงหน้าอย่างสนใจ

ผู้ช่วยหนุ่มยิ้ม “มาดูกันต่อ”

เขาอธิบายไปพร้อมๆ กับภาพที่แสดงให้เห็นกลุ่มคนนั่งประชุมกันในห้องโถงใหญ่

“สหพันธรัฐกันทระใช้ระบบรัฐบาลกลาง-รัฐบาลท้องถิ่นในการบริหารราชการ แต่บางดินแดนรัฐบาลกลางเป็นผู้ควบคุมโดยตรง และมีอำนาจเปลี่ยนแปลงหรือยกเลิกขอบเขตอำนาจบริหารของรัฐบาลท้องถิ่นได้โดยไม่ต้องขอความยินยอมก่อน ทำให้แต่ละรัฐมีอำนาจในการปกครองไม่เท่าเทียมกัน”

บนจอเปลี่ยนมาเป็นภาพเดินขบวนชุมนุมเรียกร้องและถือป้ายต่อต้านการปกครองจากรัฐบาลกลาง ผู้ช่วยหนุ่มละลายตาจากภาพบนจอ มองหน้าสายลับทั้งสอง ก่อนจะเอ่ยต่อ

“ความขัดแย้งเริ่มเกิดขึ้นเมื่อกลุ่มคนบางกลุ่มในรัฐที่รัฐบาลกลางมีอำนาจโดยตรงเริ่มเรียกร้องอธิปไตย การต่อสู้เพื่อเรียกร้องเป็นรัฐอิสระจึงเกิดขึ้น”

สายลับทั้งสองตั้งใจฟังการบรรยายจากผู้ช่วยหนุ่ม คิ้วเข้มของพิทเริ่มขมวดเข้าหากัน จอห์นยื่นกอดอกหนึ่ง นึกกับโนอาห์หันมามองหน้ากันก่อนหันกลับไปมองภาพบนจอต่อ

“การต่อสู้ต่อเนื่องมานานหลายทศวรรษแล้ว แต่เหตุการณ์เริ่มบานปลายขึ้นในช่วงสิบปีที่ผ่านมา โดยมีการใช้ยุทธวิธีต่างๆ ที่รุนแรงมากขึ้น เป็นการเรียกร้องความสนใจ และมีการชนเผ่าประชาชนผู้บริสุทธิ์เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เพื่อกดดัน

ทางรัฐบาลกลาง”

ภาพตรงหน้าแสดงให้เห็นความรุนแรง ทั้งระเบิด ไฟไหม้ตามสถานที่ต่าง ๆ และภาพน่าสะเทือนใจอย่างภาพประชาชนที่กำลังโศกเศร้าเมื่อต้องเผชิญกับความสูญเสีย

“มีเหตุการณ์ลอบทำร้าย วางเพลิง วางระเบิด และจลาจลเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง” เสียงผู้ช่วยหนุ่มเครียดขึ้นตามภาพเหตุการณ์ที่ฉายบนจอ

ในจังหวะนั้น หัวหน้าสตรองค์ลุกขึ้น เดินเข้ามายืนข้างๆ ผู้ช่วย มองสายลับหนุ่มทั้งสี่

“นั่นคือสิ่งที่ผมต้องการปูพื้นฐานเกี่ยวกับภารกิจต่อไปให้พวกคุณ จะเห็นว่ารัฐบาลกลางของกันทรซึ่งร่วมมือกับกองทัพเองก็ยังไม่สามารถจัดการกับสถานการณ์ได้ดีนัก ยังมีการชนฆาตกรรม และมีการก่อการร้ายเกิดขึ้นอยู่เรื่อยๆ จนถึงเวลานี้คงกล่าวได้ว่าความขัดแย้งเหล่านี้ได้กลายเป็นสงครามยืดเยื้อเรื้อรังไปแล้ว”

“ผมเคยได้ยินมาว่ามีปัญหาเกี่ยวข้องกับศาสนาด้วยหรือเปล่าครับ” พิทถามมือที่ไขว่กันอยู่ด้านหน้าเปลี่ยนมาเป็นกอดอกเช่นเดียวกับจอห์น

นายใหญ่พยักหน้า

“เพราะความเป็นสหพันธรัฐ ที่นี้จึงประกอบไปด้วยประชาชนหลากหลายเชื้อชาติ หลากหลายศาสนา ประชาชนส่วนใหญ่ของกันทรนับถือศาสนาใหม่ แต่บางรัฐทางชายแดนคนในพื้นที่เดิมส่วนใหญ่นับถือศาสนาเก่าและค่อนข้างอนุรักษ์นิยม ก็มีความเป็นไปได้ว่าปัญหาขัดแย้งทางศาสนามีส่วนเกี่ยวข้องกับโดยรัฐที่มีปัญหามากที่สุดในเวลานี้คือรัฐกิรณา”

หัวหน้าสตรองค์หันไปให้สัญญาณผู้ช่วยกตรีเมต บนจอปรากฏกราฟเส้นซึ่งมีจำนวนตัวเลขต่างๆ บนกราฟ

“มีการรวบรวมการรายงานเหตุการณ์ความไม่สงบเกิดขึ้นกว่าหมื่นครั้ง มีผู้เสียชีวิตกว่าครึ่งแสน และมียอดผู้บาดเจ็บเรือนหมื่น เนื่องจากปัญหาความขัดแย้งนี้ยืดเยื้อเรื้อรังมากกว่าสิบปี”

พิทกับจอห์นยืนฟังนิ่ง ตามองที่จอเขม็ง นึกกับโนอาห์ถึงกับสายหน้าเมื่อ

ไต่ย็นจำนวนตัวเลขยอดผู้ได้รับบาดเจ็บและเสียชีวิตจากเหตุการณ์ความขัดแย้งนี้

“แต่ท่านครับ ผมยังมองไม่ออกกว่าเราจะเข้าไปเกี่ยวข้องกับอะไรด้วยครับ”
นิกถามขึ้น

นายใหญ่ยิ้ม “มีรายงานจากหน่วยข่าวกรองของเรา ว่ามีการค้าอาวุธสงครามที่รัฐกิรณา และตอนนี้กลุ่มค้าอาวุธรายใหญ่กำลังให้ความสนใจที่จะใช้รัฐกิรณาเป็นตลาดในการค้าอาวุธล็อตใหญ่ เพราะสงครามที่ยืดเยื้อนี้ทำให้ความต้องการอาวุธเพิ่มขึ้นทวีคูณ”

นิกพยักหน้า ขณะที่สายลับคนอื่นดูเข้าใจมากขึ้นไปด้วย หัวหน้าสตรองค์ยังคงกล่าวต่อ

“ทางรัฐบาลกลางเชื่อว่ามีกลุ่มก่อการร้ายข้ามชาติอยู่เบื้องหลังความขัดแย้งและความรุนแรงนี้ และเกี่ยวข้องกับโยงโยกับการค้าอาวุธสงครามด้วย ผมต้องการให้พวกคุณหาข่าวของตัวการใหญ่ในการก่อเหตุต่างๆ นี้ ซึ่งทางเราเชื่อว่ามี ความเชื่อมโยงกับกลุ่มก่อการร้ายทั่วโลก”

“ครับท่าน ผมเข้าใจหน้าที่ชัดเจนแล้วครับ” นิกเอ่ย

“แล้วเราจะเข้าไปยังไง ผมหมายถึงในฐานะอะไรครับ” จอห์นถาม

นายใหญ่หันไปมองแผนที่บนหน้าจอพลาสมา ชี้นำไปบนแผนที่ ขณะเอ่ยอธิบายไปด้วย

“สหพันธรัฐกันทรจะเป็นประเทศเล็กๆ มีกำลังทางทหารจำกัด จึงมีกองกำลังพันธมิตรช่วยเหลือด้านมนุษยธรรมจากประเทศในแถบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้เข้าไปช่วยฝ่ายรัฐบาลกลางตามมติสหประชาชาติ ผมจึงติดต่อไปทางกองพลที่ ๑ ของกองกำลังจากประเทศไทย ที่ตั้งค่ายอยู่ในรัฐกิรณาเป็นที่เรียบร้อยแล้ว พวกคุณจะไปเป็นส่วนหนึ่งของชุดปฏิบัติการลาดตระเวนร่วมกับกำลังพลจากกองทัพไทย”

หัวหน้าสตรองค์มองลูกน้องทั้งสี่ตรงหน้า

“งานหนักหน่อยนะเพราะต้องไปอยู่สามเดือน และพื้นที่บริเวณนี้เป็นพื้นที่เสี่ยง พวกคุณต้องระมัดระวังตัวให้มากที่สุด”

สายลับทั้งสี่ก้มศีรษะให้ผู้เป็นหัวหน้า

“ไม่ต้องห่วงครับนาย เป็นหน้าที่ของเรา” พิทเอ่ยด้วยน้ำเสียงมั่นคง
ในใจทุกคนรู้ดีว่าตัวเองผ่านการฝึกสุดฤทธิ์หมดมาแล้วทั้งหมด ไม่ว่าจะ
แรนเจอร์ ซีล ปฏิบัติการสุดโหดของนาวิกโยธินสหรัฐฯ รวมถึงการฝึกภาคพื้นน้ำ
และทางอากาศอีกมากมาย

ทั้งหมดลาผู้เป็นนาย พวกเขารู้ว่าต้องรีบเตรียมตัวตามมาตรฐานทั่วไป
ก่อนลงพื้นที่ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนภาษาท้องถิ่น ขนบธรรมเนียมประเพณี
วัฒนธรรมต่างๆ รวมถึงการทำเอกสารบุคคลและเอกสารประกอบการเดินทาง
ทั้งหมด

หัวหน้าสตรองค์มองตามพวกเขาที่เพิ่งเดินจากไป ด้วยความมั่นใจว่า
สายลับทั้งสี่จะปฏิบัติภารกิจนี้ได้สำเร็จลุล่วง เพราะทั้งหมดคือมือดีที่สุด
ที่เขามีอยู่ในขณะนี้